

S'acceleren les gestions per participar en la Barcelona 92

COC: la recta final

La participació d'atletes i equips catalans en els Jocs del 92 continua sense decidir-se, enmig de pressions externes i més d'una renúncia casolana. La cursa encara no s'ha acabat i encara queden les últimes tanques.

Al 1896 se celebraren a Atenes uns Jocs Olímpics. Després d'una victòria en una prova de salt, uns atletes irlandesos que formaven part de la delegació de Gran Bretanya van aixecar la bandera d'Irlanda. Gairebé un segle després, els Jocs arriben a Barcelona. Falten menys de 500 dies perquè comencin a desfilars a l'estadi de Montjuïc les delegacions olímpiques convidades pel Comitè Olímpic Internacional (COI), entre les quals n'hi haurà dotze de països que no tenen estat. Entre aquestes dotze no hi ha previst de moment que hi sigui la delegació catalana. Aquesta absència no és encara definitiva, i l'Associació per la Delegació

Olímpica de Catalunya (ADOC) per una banda, i el Comitè Olímpic de Catalunya (COC) per l'altra, miren d'esgotar totes les possibilitats que encara resten.

L'AFICIÓ ESPORTIVA

La reivindicació de la creació de la delegació olímpica de Catalunya és present a casa nostra des de principi de l'any 1987, quan es creà l'ADOC, tot i que ja hi havia hagut precedents durant els anys 20. L'ADOC, presidida per Albert Bertrana i amb més de 5.000 socis, representa l'afició esportiva catalana i reivindica la creació d'un comitè olímpic propi, cosa que ja ha aconseguit, i el seu reconei-

xement pel COI perquè pugui participar en els Jocs de Barcelona, principal qüestió pendent. Per dur a terme els seus objectius l'ADOC ha efectuat tot tipus d'actes: manifestacions, concerts, curses populars..., però la més sonada fou la concentració a favor de l'esport català que organitzà el 8 de setembre de 1989 amb motiu de la inauguració de la Copa del Món d'Atletisme a l'estadi olímpic. Un cop creat el COC, l'ADOC ha continuat exercint pressió pel reconeixement d'aquest per part del CIO perquè, segons els seus dirigents, la finalitat de l'ADOC és aconseguir la participació a Barcelona i rebutgen altres alternatives futures. En aquest sentit, entre els projectes imme-

diats que tenen, ja han anunciat que, aprofitant la reunió que l'executiva del CIO celebrarà el dia 14 d'abril a l'hotel Princesa Sofia de Barcelona, organitzaran una concentració popular amb càrrecs electes.

LA CONCRECIÓ JURÍDICA

Un dels primers fets que significaren un avanç en els objectius de l'ADOC fou la creació del COC el 29 de maig de 1989, quan feia quatre mesos que la Unió de Federacions Esportives Catalanes (UFEC) havia acordat en assemblea constituir-lo. El comitè, el constituïren els presidents de les federacions catalanes de Ciclisme, Tíx amb Arc i Motociclisme i el de l'ADOC. La presidència, l'assumí l'ex-conseller d'Agricultura de la Generalitat Josep Miró i Ardèvol i avui ja formen part del COC, a més d'aquestes, vuit federacions esportives més, entre les quals es destaquen les d'Atletisme, la d'Activitats Subaquàtiques, la d'Esports d'Hivern i la de Lluita. La resta de federacions estan en tràmit d'entrar-hi, tot i que algunes ho tenen aturat, però només tres d'elles, la de Boxa, Petanca i Hoquei Herba, s'han manifestat a través dels seus presidents en contra de la seva entrada al COC. La tasca que queda encara al COC és aconseguir que les federacions catalanes siguin reconegudes per les seves internacionals i, en segon lloc, ser reconegut pel plenari del COI. La primera, segons els seus impulsors, és la que porta més dificultats, tant de caire polític-legal com econòmic, ja que les gestions són costoses i les federacions no han rebut cap subvenció de la Generalitat, malgrat haver-ho demanat el COC. La segona també és lenta, però en els darrers dies s'ha fet un pas significatiu.

El passat 19 de març, quatre membres del COC es desplaçaren a la seu del COI a Lausana per presentar la demanda oficial de reconeixement. El document formal de la sol·licitud explica la realitat i la voluntat de Catalunya com a país esportiu, i acaba sol·licitant el reconeixement, o en el seu defecte i en paraules textuais, "si per raons formals no és possible de moment el seu reconeixement, s'haurien de prendre mesures a fi que el COC fos convidat formalment als Jocs de la XXV Olimpíada". Per tant, el COC deixa oberta la possibilitat que, suposant que no fos reconegut, fos present a Barcelona amb la categoria de convidat. Aquest informe va ser donat a la secretària general del COI, Michelle Veillard, i a la directora

Josep Miró i Ardèvol: "El COC necessita més caliu popular i institucional"

Josep Miró i Ardèvol, després d'una estada a l'administració autonòmica com a Conseller d'Agricultura, va accedir a la presidència del Comitè Olímpic de Catalunya.

—A menys de 500 dies de la inauguració dels Jocs, ¿en quina situació es troba el COC?

—Ens trobem en ple procés de reconeixement, després d'haver presentat la sol·licitud formal, el mes passat, al COI. Aquest és un pas fonamental per aconseguir la participació.

—¿Què queda a fer per poder-hi participar?

—Encara falten moltes coses. Per a mi, la més essencial és aconseguir proves palpables que el COC és un desig intensament sentit i majoritari del poble català, sigui a través d'entitats o a través

de les institucions.

—¿Amb això vol dir que el COC no té prou suport?

—No, al COC, el que li falta és fer evident el suport que té, demostrar-lo. Fer que això sigui evident depèn de molts factors i es pot fer de moltes maneres: declaracions explícites de la Generalitat, dels partits polítics, amb concentracions ciutadanes,.... El tràmit més important ja està fet. Ara cal caliu popular i institucional.

—¿El COC valora, doncs, el suport institucional de forma negativa?

—El suport de l'Ajuntament de Barcelona ha estat totalment insuficient i el de la Generalitat es pot dir que també. Les úniques institucions que han respost bé són alguns ajuntaments i els consells comarcals.

—¿Què pot impedir que una delegació catalana hi participi, a Barcelona?

—La política. Els arguments i la base que té Catalunya per tenir comitè olímpic és clar i igual que altres països, només la política pot aixafar la dimensió cívica i esportiva del nostre país. I concretament serà la política espanyola, perquè la catalana no hi juga gaire, ni per a bé ni per a mal. A casa nostra els grups majoritaris es manifesten passius quan no contraris com els socialistes, mentre que des d'Espanya hi ha una actitud contrària, activa i militant.

—¿Hi haurà delegació catalana el 92?

—Espero que sí, bé de ple dret o bé com a convidats.

P.M.

Albert Bertrana: "L'ADOC encara té molta feina a fer"

Albert Bertrana, 53 anys, fundador i actual president de l'Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC). Senzillament, el motor de la idea.

—¿Quin balanç fa l'ADOC de la feina feta?

—El balanç de quatre anys, si es vol fer amb cert detall i amb justícia per a totes les persones que hi han intervingut, encara trigarà temps a estar fet. Però el balanç, a més de tenir en compte la feina feta, haurà de posar en evidència els resultats aconseguits, i ara com ara, ni la feina ni els resultats no s'han acabat i queda molt a fer.

—La forma d'actuar de l'ADOC és l'adequada en una reivindicació així?

—En general, crec que la forma d'actuar ha estat correcta, ja que es tracta-

va més d'una proposta que d'una reivindicació, adreçada al poble de Catalunya i als seus representants.

—¿L'ADOC té previst canviar la seva manera de fer a mesura que s'acosten els Jocs?

—L'ADOC canviarà en la mesura que es produeixin incompliments i vexacions a Catalunya i a la seva afició esportiva. En la mesura que s'hagi de passar de la proposta a la reivindicació i a la protesta, en la mesura que el nostre poble no hagi esgotat els seus recursos ni perdut la seva capacitat de reacció, l'ADOC haurà d'assumir la seva responsabilitat amb els qui hi som i lluitar contra les vergonyoses manifestacions de neutralitat.

—Sincerament, ¿hi participarà el COC?

—No depèn de mi, sinó del COI, que és qui adreça a tots els comitès olímpics la invitació per participar-hi.

—¿Qui en tindrà la responsabilitat si no hi ha participació catalana?

—És tot el moviment olímpic qui tindrà la responsabilitat d'haver volgut organitzar uns jocs a Catalunya sense que hi participés el COC; i amb el moviment olímpic, les multinacionals patrocinadores: Coca-Cola, Kodak, JM, EMS, Panasonic, Ricoh, Mars, Philips, Visa, Adidas i altres.

—¿Està decebut?

—No, estic molt agraït perquè he après molt. He vist com actuen els nostres polítics i estic arribant a la conclusió que fan el que no convé a Catalunya.

P.M.

Concentració de l'ADOC a Donosti.

general de relacions amb els comitès nacionals, Anne Bedow. Aquell dia Joan Antoni Samaranch era a Jaca. La delegació del COC també aconseguí entrevistar-se a Ginebra amb el vice-president del COI, Keba M'Baye, que és la persona encarregada dels estudis del COI i que en aquests moments porta els casos de Sud-àfrica i els Països Bàltics. El vice-president del COI explicà a la delegació catalana que tot i complir els requisits, el tema del COC era incòmode, però que, vist el treball realitzat fins ara, el COI estava obligat a tractar-lo. Amb aquesta resposta, ara el COC està a l'expectativa, però tal com han explicat a EL TEMPS, "el COI no té pressa i podria ser que no entréssim a l'ordre del dia del plenari de Birmingham del juny i ens deixés per a un últim plenari abans dels Jocs".

GENERALITAT, POCA FEINA

Malgrat els progressos que ha fet l'olimpisme català, tant en el camp de l'agitació i conscienciació duta a terme per l'ADOC, com en el camp de la gestió administrativa d'alt nivell del COC, representants significatius d'aquests àmbits han començat a expressar darrerament el seu malestar per la manca d'ajuda o el silenci que han rebut de les principals institucions catalanes i critiquen especialment la Generalitat, on hi ha un govern nacionalista. El COC ha rebut aquests darrers anys amplis i diversos suports,

des de sectors ciutadans i cívics fins a institucionals. Dels suports institucionals, se'n destaquen dos: els 200 ajuntaments de diferents partits polítics que ja han expressat el seu suport al COC i la moció aprovada el 25 de maig de 1989 pel Parlament en el mateix sentit, però en cap cas no hi ha el suport de l'alcalde de la ciutat organitzadora ni del govern del país que acull els Jocs. Darrere el COC també hi ha un suport ciutadà, en què destaquen diverses iniciatives com la Coordinadora Unitària de Joves pel COC, que agrupa 32 organitzacions juvenils o la de les 92 personalitats de diversa procedència política, econòmica i cultural que constituïren la Comissió dels 92 pel 92. Entre ells, importants noms vinculats a CiU com Josep Maria Ainaud de Lasarte, Lluís Alegre, Max Cahner, Josep Maria Culllell, Antoni Duran i Lleida, Concepció Ferrer, Joaquim Ferrer i altres.

Tot i aquest suport convergent nominal, fonts del COC denuncien que no han rebut ajuda del govern de la Generalitat. Segons ells, "la Generalitat ha mantingut sempre una actitud de silenci difícil de comprendre, contradictòria amb les resolucions de l'últim congrés de CDC que aprovà de donar suport al COC, i contradictòria amb el desig de la seva militància i del conjunt del poble català". Segons el COC no es pot dir que els hagin posat bastons a les rodes, però expliquen que "és difícil tirar endavant un comitè

nacional olímpic sense el suport de la seva administració. Aquesta actitud provoca indecisió entre la població i entre el món esportiu, cosa que repercuteix negativament, per exemple, en les federacions que encara dubten si ingressen al COC o no".

El cas és que el president de la Generalitat Jordi Pujol i també el secretari general de l'Esport Josep Lluís Vilaseca s'han destacat pel seu silenci en la matèria o, si n'han parlat, han afirmat que el COC no és possible per al 92. La frase és coneguda: "ara de moment no convé, potser més endavant si".

L'ADOC és més contundent a l'hora de criticar l'actitud de la Generalitat, qualificant-la de "desmobilitzadora", i recorda que en dues votacions al Parlament CiU va votar, juntament amb el PSC i el PP, contra dues iniciatives que sol·licitaven subvencions per a les federacions catalanes i per al COC. Un segon exemple que posen per criticar el govern català és la censura que imposà Catalunya Ràdio, emissora de la Generalitat, a una falca publicitària anunciant la concentració de l'ADOC a Sant Sebastià. Segons sembla aquest fet es podria tornar a repetir amb les falques que anuncien la concentració de diumenge vinent 14 d'abril. És la recta final d'una iniciativa que ha despertat moltes pors.

Pere Martí